

[Povl Brøndsted]

Vi mangler lidt materiale. Vi har nogle undersøgelser fra tidligere, der viser, hvordan børnene har befundet sig i danske hjem i de tidligste år, men nu er der mange børn, der nærmer sig de lidt vanskeligere år, hvor de dels når puberteten, dels kommer ud blandt andre mennesker, og der kan godt være grund til at se på, hvordan det lykkes i den fase.

Alt i alt tror jeg, vi må se i øjnene, at adoptionsreglerne har medført, at der er blevet gode forhold for mange børn, som ikke havde en god fremtid for sig, hvis de ikke havde fået et hjem i det danske samfund.

Jeg opfatter forslaget sådan, at der i virkeligheden kun er 2 ændringer i det af administrativ karakter. Den ene er den politiske indflydelse, der skal flyttes fra adoptionsnævnet til justitsministeren. Jeg kan se ideen i det, for der er på mange områder langt større mulighed for, at vi her på forskelligt plan kan debattere ændringer. Systemet, som det har været, har været godt nok, men vi har nok følt, at det har været lidt lukket.

Den anden ændring af administrativ karakter er, at godkendelsen henlægges til statsamtet, samrådene bliver nedlagt, de amtskommunale socialcentre fortsætter med at være undersøgelsesorganer. Der kan godt hos en venstremænd være en lille stemme, der siger: nå, begynder vi nu alligevel at flytte en hel masse over til statsamtene? Vi var jo lidt betænkelige ved at få disse instanser.

Et andet spørgsmål, som jeg synes der i høj grad kan være grund til at undersøge, er: hvem er det i statsamtet, der får sagen? I samrådene har vi repræsentanter for forskellige specialgrupper, og det er da godt nok, at der er folk med forskellig baggrund til at tage beslutningerne eller forestå undersøgelserne, men vi kan risikere, at det i statsamtet er en enkelt jurist, der sidder med det. Om det betyder, at det bliver lettere eller sværere, er det svært for mig at se. Vi er i hvert fald nødt til at få godt oplyst, om det er muligt at skabe bredde også i det arbejde, der skal foregå i statsamtet. Vel, det vil alt sammen være med til at fremme og forenkle behandlingen, og det er vi tilfreds med.

Det, der bliver lempelserne, er de ting, ministeren for fremtiden kan bestemme, og som jeg som sagt føler at ministeren er meget åben over for at drøfte. Jeg tror i det hele taget, at det i slige sager er meget svært at

sige, at lige bestemt den aldersgrænse er rigtig. Det er nok meget forskelligt fra det ene forældrepar til det andet, men en grænse skal der vel være, og vi vil meget gerne debattere denne.

En af de ting, jeg også mener det er væsentligt at få debatteret, er de enliges ret til at adoptere. Her må der formodentlig være ligestilling, så at enlige mænd og enlige kvinder skal have samme ret til og mulighed for at adoptere. Jeg vil også her mene, at vi skal have en god debat, snak og belysning af det.

Vi kan lide det, der er det forenkende og det lettende, men vi vil ikke slække på kravet om, at det er væsentligt at sikre det bedst mulige samspil imellem barn og forældre.

Alice Faber (SF):

SFs indstilling til lovforslaget er, at den nuværende ordning stort set fungerer godt. Vi mener, at de ændringer, der eventuelt kan være behov for, kan ske inden for den lov, der fungerer nu.

Loven og reglerne skal være sådan indrettet, at vi først og fremmest tager hensyn til børnene. Det er en alvorlig sag at adoptere et barn, og det er svært at være adoptionsansøger, men det skal være så sikkert som overheadet muligt, så vi undgår anbringelse af adoptivbørn hos adoptivforældre, som ikke kan klare opgaven.

Selvfølgelig skal vi sikre, at de forældre, der søger adoption, får en god og rimelig behandling, og hvis der er behov for at forbedre eller justere enkelte forhold ved ansøgningspraksis, vil vi godt være med til at se på det i udvalget. F.eks. har jeg kendskab til en sag, hvor mandens langvarige arbejdsløshed ser ud til at være hovedårsag til afslaget. Jeg tror ikke, at der havde været noget afslag, hvis det var kvinden, der havde været arbejdsløs. Vi vil også godt være med til at se på samlivsvarigheden. Kravet her kan måske justeres.

Det ser ud til, at motivet til ændringerne skal findes i kritikken fra ansøgere, ikke i, at børnene har haft for dårlige forhold. Vi bør vel ikke lave sådanne ændringer, at de lande, som har tillid til vore regler og vort adoptionsarbejde, ændrer holdning og ikke mere vil formidle børn til Danmark.

Jeg vil gerne stille ministeren nogle spørgsmål, for jeg synes, det er meget svært